

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
РеВ2 2009/2019
04.07.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милош Кукурековић адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Полицијска управа у Јагодини, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Крагујевцу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 540/19 од 22.02.2019. године, у седници већа одржаној дана 04.07.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 540/19 од 22.02.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Јагодини П1 517/17 од 27.12.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана је тужена да му на име мање исплаћене зараде по основу сменског рада у периоду од 01.09.2014. године до 24.09.2014. године исплати износ од 7.568,00 динара са законском затезном каматом од 01.11.2014. године до исплате, у року од 8 дана од дана пријема пресуде под претњом извршења. Ставом другим изреке обавезана је тужена да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 58.800,00 динара са каматом од дана извршности пресуде до исплате, у року од 8 дана од дана пријема пресуде под претњом извршења.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 540/19 од 22.02.2019. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Јагодини П1 517/17 од 27.12.2018. године и одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име мање исплаћене зараде по основу сменског рада у периоду од 01.09.2014. године до 24.09.2014. године исплати износ од 7.568,00 динара са законском затезном каматом од 01.11.2014. године до исплате. Ставом другим изреке, одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим

што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном и да се о њој одлучи применом члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе, новог тумачења права и разматрања правних питања у интересу равноправности грађана.

Врховни касациони суд о ревизији тужиоца није одлучивао на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18- у даљем тексту ЗПП), јер је у овом случају другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтеву тужиоца, па је ревизија дозвољена на основу члана 403. став 2. тачка 2. истог закона, који искључује примену одредаба о посебној ревизији.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у радном односу код тужене на радном месту полицијског службеника. У утуженом периоду (септембар 2014. године) тужилац је рад обављао у турнусу. Вештачењем које је обављено од стране вештака економско-финансијске струке утврђено је да је увећање зараде за сменски рад тужиоца вредновано тако што је тужена у укупни коефицијент зараде интегрисала и коефицијент за сменски рад, чија вредност износи 0,145 од основице, што је садржано и у решењу тужене. Вештачењем је утврђена висина разлике између коефицијента који је тужиоцу признат решењем тужене по основу сменског рада и вредности коефицијента за такав рад од 28,6%, који је полицијским службеницима признат Законом о полицији и Посебним колективним уговором за полицијске службенике.

На основу овако утврђених чињеница, првостепени суд је усвојио тужбени захтев налазећи да тужиоцу припада разлика између исплаћеног и припадајућег увећања на плату по основу рада у сменама у проценту од 28,6%, иако је наведени проценат увећања прописан за запослене који рад у сменама обављају повремено, како је то регулисано Законом о полицији и Посебним колективним уговором за полицијске службенике.

Насупрот становишту првостепеног суда, другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио као неоснован тужбени захтев тужиоца за исплату увећане зараде по основу сменског рада. Другостепени суд је заузео становиште да тужилац нема право на исплату разлике увећане зараде по основу сменског рада, обрачунате уз увећање од 28,6% од основне плате, имајући у виду да је тужиоцу који је континуирано радио у сменама (дакле у сталном је режиму сменског рада), сагласно члану 147а Закона о полицији и одредбама Посебног колективног уговора и Правилника о платама запослених у МУП-у, сменски рад већ вреднован кроз додатни коефицијент од 0.145 од основице који је интегрисан у укупан коефицијент за обрачун и исплату плате.

Врховни касациони суд налази да је у побијаној другостепеној одлуци правилно примењено материјално право.

Наиме, 08.12.2011. године ступио је на снагу Закон о изменама и допунама Закона о полицији („Сл. гласник РС“ бр. 92/11, којим су измењене одредбе Закона о полицији „Сл. гласник РС“ бр.101/05, ... 92/11 и 64/15, а које су биле на снази и у спорном периоду), тако што је, између осталих, додата и одредба члана 147а), којом су одређени случајеви у којима запослени имају право на додатак на плату. Тачком 3. овог члана, одређено је да право на овај додатак имају и запослени за рад у смени, у висини 28,6% од основне плате, али само ако раде на пословима на којима се сменски рад уводи повремено.

Наведена законска одредба је јасна и има императиван карактер, па Врховни касациони суд налази да правилно другостепени суд закључује да право на увећање од 28,6% од основне плате имају само запослени који немају континуирани рад у сменама, већ у сменама раде само повремено. Њима се ово увећање плате обрачунава за сваки сат рада у смени, управо из разлога што им овај додатак није узет у обзир приликом вредновања послова радног места, због чега није урачунат ни у укупни коефицијент за обрачун плате. Насупрот њима, запосленима код тужене који у континуитету раде у сменама, у укупан коефицијент за обрачун и исплату плате већ је интегрисан и коефицијент за рад у сменама, у висини од 0,145, због чега нема услова и за увећање од 28,6% по истом основу.

Нередовност у раду на неким радним местима код тужене, представља стални услов рада, што је тим запосленима вредновано кроз коефицијент за обрачун плате, док на неким местима то није стални услов рада, већ се уводи повремено, што значи да ни запослени на тим радним местима нису у истом положају. Имајући ово у виду, Врховни касациони суд налази да се ревизијом неосновано указује да су тужилац, као и остали запослени којима је рад у сменама редован начин рада, стављени у неравноправан положај у односу на запослене који у сменама раде повремено, јер они нису у истој ситуацији нити у истом положају, како по начину рада, тако ни у погледу начина одређивању укупног коефицијента за обрачун плате. У таквој ситуацији не може се говорити о повреди права запослених на једнаку зараду за исти рад или рад исте вредности коју остварују код истог послодавца, јер им ни рад, односно начин рада није исти.

Супротно наводима ревизије, Врховни касациони суд налази да тужиоцу није повређено право из члана 8. став 2. Закона о раду, по коме се општим актом могу утврдити већа права и повољнији услови рада од утврђених законом. Ово из разлога што је примена одредбе члана 27. Посебног колективног уговора за полицијске службенике, која предвиђа увећање од 26% за рад у сменама, на основу члана 88. став 2. истог Колективног уговора, одложена и условљена изменом одредбе члана 147. Закона о полицији и ребалансом буџета за 2011. годину, а што је и учињено доношењем Закона о изменама и допунама Закона о полицији, којом је унета одредба члана 147а, која регулише додатак на плату по основу рада у сменама на напред наведени начин.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је применом члана 414. ЗПП одлучио као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић